

1. International Association of Forensic Linguists (IAFL). Official Website and Resources. URL: [IAFL Official Website](#) (accessed: 07.05.2026).
2. Stanford Encyclopedia of Philosophy. Law and Language. URL: [Law and Language \(SEP\)](#) (accessed: 07.05.2026).
3. Linguistic Society of America. Language and the Law. URL: [Language and the Law \(LSA\)](#) (accessed: 07.05.2026).
4. Plain English Campaign. The Law and Plain English. URL: [Plain English Campaign – Law and Plain English](#) (accessed: 07.05.2026).
5. Aston Institute for Forensic Linguistics. Research and Case Studies. URL: [Aston Institute for Forensic Linguistics](#) (accessed: 07.05.2026).
6. Encyclopaedia Britannica. Forensic Linguistics. URL: [Forensic Linguistics \(Britannica\)](#) (accessed: 07.05.2026).
7. ThoughtCo. Legalese: The Language of Lawyers. URL: [Legalese: The Language of Lawyers](#) (accessed: 07.05.2026).
8. The Conversation. Forensic linguistics: how language analysis can solve crimes. URL: [The Conversation – Forensic linguistics article](#) (accessed: 07.05.2026).
9. Legal Information Institute (Cornell Law School). Legal Interpretation. URL: [Legal Interpretation \(Cornell LII\)](#) (accessed: 07.05.2026).
10. Language in the Judicial System. An Overview of Forensic Linguistics. URL: [Language and Law resource](#) (accessed: 07.05.2026).

Хмільовський Максим,
*студент 1 курсу бакалаврату, «Правоохоронна діяльність»,
навчально-наукового інституту права та психології
Національна академія внутрішніх справ*
Науковий керівник:
*Влад Вадим Федорович,
старший викладач кафедри конституційного права
навчально-наукового інституту права та психології
Національної академії внутрішніх справ
доктор філософії у галузі права*

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В СВІТЛІ СУЧАСНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

Сучасний етап розвитку України характеризується глибокими політико-правовими та інституційними трансформаціями, що зумовлені воєнним станом, євроінтеграційним курсом та необхідністю посилення стійкості держави. У цих умовах державотворення виступає ключовим процесом забезпечення функціонування держави як правової, демократичної та соціальної системи [1].

Конституційна модель України визначає базові засади державного устрою, зокрема принцип верховенства права, поділ влади та обов'язок держави гарантувати права і свободи людини. Реалізація цих положень на практиці є центральним завданням сучасного державотворення [1].

Одним із провідних напрямів трансформацій є цифровізація державного управління. Розвиток електронного урядування та цифрових сервісів сприяє підвищенню ефективності державних інституцій, зменшенню адміністративних бар'єрів і підвищенню прозорості. Важливу роль у цьому процесі відіграє розвиток цифрової екосистеми держави, зокрема платформи електронних послуг [2].

Окремого значення набуває реформування публічного управління відповідно до європейських стандартів. У межах процесу євроінтеграції Україна впроваджує принципи належного врядування (good governance), що передбачають відкритість, підзвітність, ефективність та участь громадян у прийнятті рішень [3].

Важливим елементом державотворення є розвиток громадянського суспільства. Як зазначається у дослідженнях Ради Європи, сильне громадянське суспільство є необхідною умовою функціонування демократичної держави, оскільки забезпечує суспільний контроль і підвищує якість державних рішень [4].

Умови воєнного стану суттєво посилили роль сектору безпеки та оборони. Відбувається інтеграція дій Збройних Сил України, правоохоронних органів та інших державних структур у межах єдиної системи національної стійкості. Це відповідає сучасним концепціям комплексної безпеки, що застосовуються в країнах НАТО [5].

Додатково слід зазначити, що післявоєнні трансформації держави вимагатимуть поєднання інституційного відновлення з економічною модернізацією. Світовий банк у своїх аналітичних звітах підкреслює, що ефективне відновлення держав після конфліктів можливе лише за умови одночасного реформування інституцій та залучення міжнародної підтримки [6].

Історичний досвід держав Європи підтверджує, що успішне державотворення можливе за умови поєднання ефективного управління, незалежної судової системи та стійких демократичних інститутів. Саме ці чинники стали основою післявоєнної відбудови багатьох країн ЄС.

Отже, сучасні державотворчі процеси в Україні мають комплексний характер і охоплюють правову, інституційну, безпекову та цифрову сфери. Їхня ефективність визначає не лише внутрішню стабільність держави, але й її здатність інтегруватися у європейський та глобальний простір.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28.06.1996. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
2. Міністерство цифрової трансформації України. Електронне урядування та цифрова трансформація. <https://thedigital.gov.ua>
3. European Commission. Ukraine Progress Report. https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/ukraine-report_en
4. Council of Europe. Civil Society and Democracy. <https://www.coe.int/en/web/compass/civil-society>

5. NATO. Comprehensive Approach to Security. https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_51633.htm

6. World Bank. Post-Conflict Reconstruction and Development. <https://www.worldbank.org/en/topic/fragilityconflictviolence/overview>

Чепурний Володимир Олександрович

курсант I курсу

навчально-наукового інституту поліцейської діяльності

Національна академія внутрішніх справ

Науковий керівник:

Курдюк Володимир Федорович,

викладач кафедри тактичної підготовки навчально-наукового інституту

поліцейської діяльності

Національна академія внутрішніх справ

кандидат військових наук, доцент

СУЧАСНА РОЛЬ УКРАЇНИ ДЛЯ ЄВРОПИ І СВІТУ

Повномасштабна військова агресія Російської Федерації проти України істотно трансформувала глобальну політичну картину, прискоривши прояви кризових тенденцій у системі міжнародних відносин, що сформувалася після завершення холодної війни. Реалізація агресивної неоімперської стратегії Росії спричинила фундаментальні зміни у концептуалізації безпеки, завдавши значних руйнівних наслідків міжнародній системі гарантування стабільності. Водночас вона продемонструвала обмежену ефективність існуючих інституційних механізмів запобігання та врегулювання кризових ситуацій [3, с. 3].

Не дивлячись на це, євроінтеграційні устремління України становлять органічну складову сучасного політичного дискурсу. Європейські орієнтири отримали практичне відображення у низці нормативно-правових рішень та інституційних дій як з боку української держави, так і з боку офіційних структур Європейського Союзу.

Незмінність європейського вибору України детермінована цивілізаційною належністю до спільноти європейських народів. Інтеграція у політичний, економічний та гуманітарний простір ЄС виступає стратегічним пріоритетом та системоутворювальним чинником державного розвитку. Ключовими елементами процесу зближення України з Європейським Союзом є інтенсифікація політичного діалогу, розширення безпекового співробітництва та оптимізація механізмів взаємодії у пріоритетних сферах інтеграції.

У сучасних зовнішньо- та внутрішньополітичних умовах відносини України з ЄС набувають виняткової значущості. Йдеться не лише про підтримання активних контактів із одним із найвпливовіших міжнародних партнерів, а й про реалізацію стратегічного вибору, що визначатиме місце та функціональну роль України у трансформованій системі міжнародних відносин, включно з економічними та валютно-фінансовими вимірами [1, с. 22].